

Žal. úřad, vycházející patrně z opačného názoru, stojí na nesprávném právním názoru a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2415.

Nemocenské pojišťování: Omezením pracovní doby dělníka na 3 dny v týdnu je jeho pracovní výdělek ve smyslu zák. o nemocenském pojišťování zmenšen; toto zmenšení má za následek změnu mzdové třídy.

(Nález ze dne 26. května 1923 č. 9181.)

Prejudikatura: Boh. 2367 adm.

Věc: Okresní nemocenská pokladna v T. (adv. Dr. Rud. Rábl z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Frt. Janoščík — za zúčastněnou firmu V. G. v T. adv. Dr. Otokar Guth z Prahy) o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ve sporu mezi okr. nem. pokladnou v T. a firmou V. G. rozhodlo min. soc. péče v pořadí instančním rozhodnutím ze 14. března 1922, že dělníkům toho času jen po tři dny v týdnu zaměstnaným k účelu pojištění má se denní pracovní výdělek počítati rozdělením týdenního, toho času skutečně docíleného výdělku na 6 pracovních dnů téhodne a dle toho zjistiti průměrný denní pracovní výdělek. — — —

Nss setrval na právním názoru vysloveném v nálezu Boh. 2367 adm. v ten rozum, že denní pracovní výdělek, o němž je řeč v § 7, odst. 1, pojmově se nekryje se smlouvenou denní mzdou, nýbrž že náleží oba pojmy přesně od sebe odlišovati.

V cit. nálezu bylo poukázáno k tomu, že by právní názor, jež zastává stížnost, vedl k důsledkům, které odporují přímo stěžejním zásadám obsaženým v §§ 6 a 25 nem. zákona. Ač podle § 6 nemocenské tvoří pouze alikvotní část průměrného pracovního výdělku denního a nemůže nikdy dosáhnouti a tím méně převyšovati skutečný výdělek denní, vedl by právní názor stěžující si pokladny k důsledku, že by pojištěnec zaměstnaný toliko po 3 dny v týdnu, zařazen jsa do stejné mzdové třídy jako pojištěnec pracující za stejnou denní mzdu po celý týden, za nemoci spojené s neschopností k práci obdržel nemocenského za týden více, než by si vydělal za týden, kdyby nemocí postižen nebyl. Dalším důsledkem bylo by pak nepoměrné zatížení jeho pojistnými příspěvky, neboť by byl povinen platiti stejně vysoké pojistné jako pojištěnec pracující po celý týden, což by se nedalo srovnati se základní myšlenkou zřejmě se projevující v § 25. aby zatížení pojištěnců pojistnými příspěvky zůstávalo v určitém poměru k platební schopnosti jejich závislé na jejich skutečném výdělku.

Stížnost namítá ovšem, dovolávajíc se ustanovení § 6 a) odst. 1 nem. zák., že by nemocenské pokladny byly poškozeny, kdyby názor žal. úřadu byl uznán za správný; neboť byly by pak povinny dělníku onemocněvšímu do čtyř neděl po přeřazení, jež vykonáno bylo v důsledku omezení pracovní doby, vypláceti po celou dobu nemoci, až do jednoho roku, nemocenské podle dřívější vyšší třídy mzdové. Na tuto

námítku stačí však poukázat k tomu, že podle dovolaného ustanovení zákona nemocenské pokladny zase jsou ve výhodě tehdy, když jde o přeřazení pojištěnce v důsledku zvýšení pracovního výdělku, neboť zde nemocenské pokladny jsou oprávněny vypláceti nemocenské za hořejších předpokladů na podkladě dřívější nižší třídy mzdové. K celkovému vyrovnání takových diferenci třeba právě přihlížeti při pojistně-technickém vypočtení sazeb pojistného.

Jestliže tudíž nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že omezením pracovní doby na 3 dny v týdnu pracovní výdělek pojištěných dělníků zúčastněné strany byl zmenšen, a zmenšený takto pracovní výdělek má podle § 7 b) cit. zák. za následek změnu ve mzdové třídě, neshledal nss, že by výrok tento odporoval zákonu.

Č. 2416.

Mimořádná opatření: **Není nezákonné ani vadné, nevyhověl-li úřad žádosti vdovy — podané po stanovené lhůtě — o výměnu bankovek s padělanými kolky, třebas žadatelka tvrdila, že našla bankovky v pozůstalosti svého chotě, který, jsa churav, nemohl se o včasnou výměnu bankovek postarati.**

(Nález ze dne 28. května 1923 č. 7553).

Věc: Vdova Alberta F., rodem Žofie P. v Nitře proti ministerstvu financí stran náhrady za bankovky s padělanými kolky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádostí podanou dne 3. dubna 1922 k žal. úřadu domáhala se st-lka toho, aby jí bylo nahrazeno 50% bankovek opatřených falešnými kolky v celkové sumě 9140 K uvádějíc, že je našla v pozůstalosti po svém muži, který zemřel 31. ledna 1922 a dle předloženého vysvědčení policejního kapitána nitranského byl před svou smrtí delší čas churav a upoután na lože, tak že se nemohl starati o to, aby bankovky ty byly vyměněny v předepsané době. Ona o nich vůbec nevěděla, leč teprve po jeho smrti, kdy je náhodou našla ve skříni.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad této stížnosti.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss:

Podle § 1 vlád. nař. ze 17. listopadu 1921 č. 8 Sb. z roku 1922 vlastníkům bankovek rak.-uh. banky s padělanými kolky čsl. poskytne se náhrada 50% jmenovité hodnoty bankovek těch za podmínek tam uvedených, mimo jiné také, když je odevzdali nejpozději 11. března 1921 podle vyhlášky min. fin. ze dne 18. prosince 1920 poštovním úřadům, nebo když bankovky ty dostaly se již dříve do úschovy nějakého státního úřadu.

Podle čl. 2 vyhlášky min. fin. z 11. února 1922 č. 46 Sb. z náhrady jsou vyloučeny mimo jiné ty osoby, bydlící na území čsl. rep., které bankovky falešné okolkované nejpozději dle vyhlášky min. fin. z 18. prosince 1920 poštovnímu úřadu neodevzdaly a po 11. březnu 1921 marně žádaly o povolení, aby mohly bankovky ty dodatečně odevzdati.

Podle zjištění žal. úřadem v nař. rozhodnutí vysloveného byla vyhláška min. fin. z 18. prosince 1920 ve všech obcích i v denním tisku